

[Forsvarsministeren.]

saa mange har meldt sig. Tallet overstiger langt den Bedømmelse, jeg havde givet af, hvor mange der under de givne Vilkaar vilde melde sig, for som man ved, har ikke mindre end 24 000 anmodet om at faa Anmeldelsesblanket. Der er ikke nær saa mange, som har indsendt den, og de Krav, der fra engelsk Side baade fysisk og intellektuelt stilles til den Ungdom, man vil antage, vil medføre en stærk Nedsækning af det Antal Ansøgninger, der er kommet ind, og jeg regner ikke med, at Tallet af hvervede paa noget Tidspunkt vil overstige ca. 5 000.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, at han tror, at det, at den danske Regering har givet denne Adgang, saa at disse unge kan faa Lov til at drage ud, er i Modstrid med Tankegangen i den danske Befolkning. For det første taler i høj Grad herimod, at 24 000 indsender Anmodning om Ansøgningsblanketter. Det skulde dog ikke ligefrem tyde paa, at den danske Befolkning, i det mindste ikke dens Ungdom, er fremmed for den Tankegang, som har staaet bag Regeringens Beslutning i denne Sag. Men dernæst tror jeg ogsaa, at det ærede Medlem har Uret ud fra et andet Synspunkt, idet jeg er overbevist om, at den danske Befolkning føler sig forpligtet til at være med ogsaa i de Opgaver, der nu skal løses, og som lægger store Byrder paa de Stater, som har kæmpet Kampen, lægger store Byrder f. Eks. paa den engelske Ungdom, som i alle disse Aar har været i Felten for en Sag, som ogsaa er vor, og jeg tror, at der er en udbredt og levende Forstaaelse i den danske Befolkning af, at skal vi være et ligeberettiget Medlem af De Forenede Nationers Familie, saa kan vi ikke blot tænke paa os selv, ikke blot tænke paa, om der nu er forbundet nogen Vanskeligheder dermed for os i den ene eller den anden Retning, men saa maa vi være med til at bære Fællesskabets Vanskeligheder og Fællesskabets Byrder. Det er ud fra den Grundbetragtning at den danske Regering baade vil medvirke til Besættelsen af Tyskland og, naar et levende Ønske var til Stede i store Kredse af dansk Ungdom om at faa Lejlighed til at melde sig til engelsk Krigstjeneste, ikke har villet modsætte sig dette; og lad mig tilføje, at herom har der været Enighed i Regeringen, og de Synspunkter, som nu fremføres derimod, har ikke gjort sig gældende. Jeg tror, det, jeg her har sagt, giver Udtryk for en Opfattelse, som er udbredt inden for alle Partier og alle Lag i vort Folk.

Forespørgeren (Oluf Pedersen): Jeg maa tilstaa ganske ærligt, at det er mig helt uforstaaeligt, at Forsvarsministeren fortsat vil hævde, at Hvervningen ikke er ulovlig. Det er jo saaledes, at det har været fastsat i dansk Lovgivning, at Hvervning var forbudt, undtagen naar den skete med Regeringens Tilslutning eller med Kongens Tilslutning, hvilke forskellige Udtryk der nu kan være brugt i den ene eller den anden Lov eller Forslag. Men dette har man ladet gaa ud af Loven; det skulde ikke mere være tilladt, selv om det skete med Regeringens Tilslutning.

Nu skyder Forsvarsministeren sig ind under, at det her drejer sig om en venligsindet Nation. Hvis det var saadan, at man mente, det skulde være tilladt, naar det drejede sig om en venligsindet Nation, saa kunde det godt fortsat have været tilladt med Regeringens Tilslutning. Det, Rigsdagen har villet sikre sig, er netop, at selv om det drejer sig om en venligsindet Nation og Regeringen derfor kunde have Lyst til at tillade det, saa skulde det alligevel være forbudt. Derfor er det saa ganske givet, uomtvisteligt en Omgaaelse af Loven, som Forsvarsministeren har gjort sig skyldig i, og at min Betragtning er rigtig, fremgaar jo ogsaa af de Kommentarer, som Professor Krabbe ved Universitetet har gjort gældende, hvor han netop udtrykkelig siger, at selv om Kongen giver sin Tilladelse, er det ikke hjemlet.

Maa jeg til sidst sige, at jeg er klar over, at Forsvarsministeren, om jeg saa maa sige, er kommet til denne Ulovlighed ved et Uheld. Men der er dog i den valgte Fremgangsmaade, selv om man troede, den var lovlig, noget i Retning af Tilsideættelse af Rigsdagen. Det er, ligesom man ikke regner med Rigsdagen. Den nuværende Regering kan al Ting selv, — tilsyneladende —, og derfor er den ikke saa meget for at komme til Rigsdagen. Jeg mener, det er ved et Uheld, at Forsvarsministeren har handlet og er kommet til at begaa en Ulovlighed uden at være klar over det. Det er ogsaa det, der begrunder, at jeg har givet min Paastand paa Overgang til Dagsordenen den vide Form, den har faaet, idet den blot udtaler Ønsket om, at Forsvarsministeren ikke handler uden om Rigsdag og gældende Lov. Hvis jeg havde ment, det var bevidst Lovbrud, vilde jeg have sagt det rent ud, og selvfølgelig maatte Forsvarsministeren saa forsvinde. Men jeg synes, at naar Forsvarsministeren har begaaet et uomtvisteligt Lovbrud, er det naturligt, at det bliver sagt fra Rigsdagens